

MWW- intencja Luty 2008

Autor: Zdzisław Grad
03.02.2008.

Luty 2008 Aby instytucje życia konsekrowanego, przeżywające wielki rozkwit w krajach misyjnych, odkrywały na nowo swój wymiar misyjny i, wiernie radykalnemu wyborowi życia według rad ewangelicznych, wielkodusznie dawały świadectwo o Chrystusie i głosili Go aż po krańce ziemi.

Luty 2008

Aby instytucje życia konsekrowanego, przeżywające wielki rozkwit w krajach misyjnych, odkrywały na nowo swój wymiar misyjny i, wiernie radykalnemu wyborowi życia według rad ewangelicznych, wielkodusznie dawały świadectwo o Chrystusie i głosili Go aż po krańce ziemi. Na podobieństwo Jezusa ci, których Bóg powołuje, aby szli za Nim, zostają poświęceni i posłani w świat, b naśladować Jego przykład i kontynuować Jego misję. Co więcej, samo życie konsekrowane pod działaniem Ducha Świętego staje się misją. Im bardziej osoby konsekrowane pozwalają się upodobnić do Chrystusa, tym bardziej czynią Go obecnym i działającym w świecie dla zbawienia ludzi. Życie konsekrowane to najgłębsza tajemnica człowieka, najgłębsza tajemnica Boga. To najgłębsza tajemnica spotkania-dialogu, które w sercu powołanego czyni oblubieństwo. W dokumentach Soboru Watykańskiego II łacińskie słowo *consecratur* przetłumaczono jako „poświęce się”. Termin *konsekrować* oznacza uczynić coś świętym. Konsekracja wskazuje na akt, który jednoczy z Bogiem na sposób tak ścisłego związku, że dana osoba lub rzecz zostaje oddzielona od świata i tego, co posiadała, i przeznaczona zostaje dla Boga. Mówiąc o konsekracji nie mówimy o separacji, ale o przynależności do Pana Boga. Konsekracja stwarza w sercu osoby dyspozycyjność wobec woli Boga.

Pośród wielorakich powołań Bóg powołuje człowieka, aby poświęcił się Jemu w specjalny sposób. U początku szczególnego naśladowania Chrystusa zawsze jest inicjatywa Ojca. To wezwanie ojca jest pierwszą przyczyną życia konsekrowanego i źródłem wszelkiej świętości (*Vita consecrata* 22). Zagadnienie konsekracji zawiera się w Bogu Ojcu, który rezerwuje sobie wybraną osobę w akcie jej całkowitego zawierzenia Mu. Wymiar charyzmatyczny różnych form życia konsekrowanego, chociaż będącego ciągle w rozwoju, który się nie kończy, przygotowuje z Kościołem, we współdziałaniu z Parakletem, nowy adwent Tego, który ma przyjść, Tego, który już jest przyszłością ludzkości w drodze. Jak Matka Najświętsza, pierwsza konsekrowana, za sprawą Ducha Świętego i czyniąc całkowity dar z siebie, porodziła Chrystusa dla odkupienia ludzkości poprzez dar miłości, tak samo osoby konsekrowane, trwając w otwartości Ducha Stworzyciela, z pokorną uległością, są dziś wezwane do stawiania na miłość, do podejmowania dzieł czynnej i konkretnej miłości wobec każdego człowieka. Historia misji potwierdza, że osoby konsekrowane wniosły wielki wkład w ewangelizację narodów: od starożytnych Rodzin monastycznych po najnowsze Fundacje, zaangażowane wyłącznie w misję *ad gentes*, od Instytutów życia czynnego po Zgromadzenia oddające się kontemplacji- we wszystkich tych wspólnotach niezliczeni ludzie poświęcili siły tej „podstawowej działalności Kościoła, zasadniczej i nigdy nie zakończonej” (Jana Paweł II, Enc. *Redemptoris misio*, 927), ponieważ zwróconej ku rosnącej rzeszy tych, którzy nie znają Chrystusa. Największej miary świadectwem pierwszych misjonarzy była ich heroiczna miłość do Chrystusa, która kazała im oddać się bez reszty na rzecz swoich braci tubylców. Ta miłość kierowała nimi, gdy opuszczali swoje rodziny i ojczyzny, udając się w podróż, z której na ogół nie było powrotu. Do tej wielkiej przygody popychała ich wiara, wiara podobna wierze Abrahama, który odpowiedział na wezwanie Pana (por. Rdz 12,1-4). Życie przemienione radami ewangelicznymi staje się prorockim i cichym świadectwem, a zarazem wymownym sprzeciwem wobec nieludzkiego świata. Przyczynia się do promocji osoby ludzkiej i rozbudza nową wyobraźnię miłosierdzia. Objawia się nie tylko w skuteczności służby, ale przede wszystkim w zdolności solidaryzowania się z tymi, którzy cierpią, tak aby gest pomocy był wyrazem bratniego dzielenia się. Ta forma ewangelizacji, wyrażona przez miłość i oddanie się dziełom, zapewnia jednoznaczne świadectwo mocy miłosierdzia słów. Życie konsekrowane- wbrew wszelkim powierzchownym opiniom o jego przydatności- ma wielkie znaczenie właśnie dlatego, że wyraża nieograniczoną bezinteresowność i miłość, co jest szczególnie doniosłe zwłaszcza w świecie zagrożonym przez zalew spraw nieważnych i przemijających. „Gdyby zabrakło tego konkretnego znaku, należałoby się obawiać, że miłość ożywiająca cały Kościół ostygnie, że zbawczy paradoks Ewangelii straci swą ostrość, że sól wiary zwiędnie w świecie ulegającym sekularyzacji” (Paweł VI, *Adhort. apost. Evangelica testificatio*, 498). W życiu Kościoła i samego społeczeństwa potrzebni są ludzie zdolni do całkowitego poświęcenia się Bogu i bliźnim dla miłości Boga. Maryja- pierwsza konsekrowana- jest dla osób zakonnych wzorem otwarcia się na dar Boży i przyjęcia łaski przez człowieka, wzorem całkowitego oddania się Bogu nade wszystko umiłowanemu. Na Boży dar odpowiedziała posłuszeństwem wiary, którym naznaczone było całe Jej życie. Na co dzień obcowała z niewypowiedzianą tajemnicą Syna Bożego, nie tylko w życiu ukrytym Jezusa, gdy wraz z Józefem przy Nim trwała, ale również w decydujących chwilach publicznej działalności, a zwłaszcza na Kalwarii, gdy

pod krzyżem była najgłębiej z Nim zjednoczona w cierpieniu i uwielbieniu Boga. Dla każdej osoby konsekrowanej Dziewica z Nazaretu jest „Mistrzynią bezwarunkowej wierności i nieustrudzonej służby” (Vita consecrata,28). Radość należenia do Chrystusa na zawsze jest owocem Ducha Świętego, nie dającym się z niczym porównać. On Sam nazywając swych uczniów „mała trzódka”, oznajmił im, że podobało się Ojcu dać im Królestwo. Błagajmy więc, by zachowali oni prostotę owych „maluczkich”, o których mówi Ewangelia. By byli rzeczywiście ubodzy, cisi, spragnieni świętości, miłosierni, czystego serca, tacy wreszcie, przez jakich krańce ziemi poznają pokój Boży.

s. Dominika Jasińska SSpS